Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den syv og tredivte Halvaars-Conference, begyndt i Store Saltsøstad den 6te Octbr. 1867.

(Fra „Semi-Weekly Telegraph."

(Fortsat fra Side 72.)

Præsident Young sagde, at naar han betragtede de Hellige, tænkte han ofte, at han havde tusinde Ting at sige dem. Det forekom ham, som om de neppe havde Tid til at komme tilsammen, til at synge og bede, forend de atter skulde skilles ad. Han skulde have ønsket, at de kunde have været samlede, indtil der var blevet sagt Alt, hvad man kunde have at tale om, men det Spørgsmaal opstod hos ham: Hvormeget kunde de Hellige erindre af det, som allerede var blevet sagt? Kirken havde allerede bestaaet henved syv og tredive Aar. Forhen havde de lidt megen Forfølgelse og vare blevne drevne fra Sted til Sted, men saafremt de holdt Herrens Befalinger, skulde de komme til at blive her, indtil der blev dem befalet, at de skulde vende tilbage for at opbygge Zions Hovedstad. Nogle havde næret den Tanke, at vi vare komne hid for at skjule os for Verden, men vi erfarede snart, at vort Lys skulde sættes paa et saadant Sted, at Jordens Beboere kunde see, at vi havde det Evangelium, som forkyndtes af Jesus Christus, Verdens Lys. Vi have den Mission at prædike Evangeliet for alle Nationer til et Vidnesbyrd, forend Enden kommer. Det paahvilede de Hellige her at vise alle Mennesker et følgeværdigt Exempel. Nogle af dem, som vare komne hid, havde næret den Anskuelse, at de skulde rette sig efter det Folk, de havde forladt. Dette var feilagtigt og tvertimod Guds Villie. Det Spørgsmaal maatte derfor opstaae: Skulle de Hellige rette

sig efter Verden med alle dens Svagheder, Daarskaber og Laster, eller skulle de gjøre, hvad Herren kræver af dem? Han (Taleren) var her i den udtrykkelige Hensigt at sige dem, hvad Herren ønskede, de skulde gjøre. Han takkede de Hellige for deres Beredvillighed til at holde Viisdomsordet, og derhos takkede han Arbeidsfolkene for det Arbeide, de havde udført, og Søstrene, fordi de havde hjulpet dem, saa at de tidlig kunde begynde deres Dagværk. Herren ønskede, at vi skulde vise vor Næste, vore Venner og vorr Fjender, hvorledes de skulde leve, hvorledes de kunde opnaae den sande Storhed, og hvorledes de kunde komme til at opnaae en høi Levealder og bevare deres Sundhed.

Han vilde sige til de Sidste-Dages Hellige, at der ikke var Noget i Tilværelsen, i Himlene eller paa Jorden, uden at det var indbefattet i vor Religion. Vi behøvede ikke at gaae udenfor den for at lære, hvad vi skulde gjøre, eller for at faae at vide, hvilke Næringsmidler vi skulde bruge. Vi skulde beflitte os paa en billigere Levemaade, og bruge Mælk, Smør, Fisk, Frugt og vegetabilsk Føde, kort sagt Alt, som var nærende og bidrog til Maadeholdenhed. Han havde Meget at sige angaaende dette Punkt, og hvis Qvinderne vilde see at faae Underviisningsforsamlinger istand, vilde han komme og holde Foredrag for dem. Dersom ligeledes Qvinderne vilde oprette Foreninger til Huusflidens Fremme, vilde de gjøre Noget, som var behageligt for Himmelens Aasyn. Han ønskede, at de unge Søstre skulde lære Alt, hvad der kunde være til Nytte i den hunslige Kreds, saa at de engang kunde blive gode Huusmødre og istand til at udføre Alt, hvad der henhører til de qvindelige Sysler.

Med Hensyn til Emigrationen ønskede han at vide, hvor Mange Enhver især vilde hjælpe hjem til næste Aar. Nogle af de Tilstedeværende havde allerede spurgt om, hvor Mange man vilde sende Hjælp til, og den Redebonhed, der udviistes, og det Antal, man vilde hjælpe, var en udmærket Begyndelse.

Han talte angaaende det Forslag, der var gjort om at fremskaffe Klippeblokke til Templet, og om Ønskeligheden af Fuldendelsen af denne Bygning. De Velsignelser, som vare forjættede de Hellige, vilde blive givne der, og Djævelen vilde hyle.

Der var blevet foreslaaet, at Conferencen skulde sluttes, men det blev vedtaget ved et eenstemmigt Votum, at den endnu skulde vare een Dag.

Tabernaklets Chor afsang Psalmen: „Kom, lad os paany Reisen fortsætte." Sluttet med Bøn af Ældste Woodruff.

Onsdag Formiddag.

Sangchoret fra Springville afsang Psalmen: „Zions Datter." Bøn af Ældste W. W. Phelps. Tabernaklets Chor afsang Psalmen: „See, al Skabningen er forenet, at prise den evige Gud."

Ældste Geo. A. Smith talte angaaende Folkets Opdragelse og om at gjøre Phoniken eller Deserets Alphabet til en Underviisningsgreen iblandt os. Han gjorde nogle temmelig skarpe Bemærkninger med Hensyn til nogle unge Menneskers Taabelighed, idet de nærede den feilagtige Anskuelse, at et raat Sprog og raae Vaner skulde være et Beviis paa Mandighed. Saadant skulde ikke finde Sted iblandt Israel. Tillige talte han imod den Anskuelse, som Nogle nære, at de kunne lægge deres Religion tilside, naar de gaae op i Bjergene. De behøvede den aldrig bedre, end naar de vare beskjæftigede med noget vanskeligt Arbeide, og de vare omgivne af Farer paa alle Kanter. Han raadede Enhver til at være fornuftig og

forsigtig under ethvert Arbeide, og til at man skulde slaae sig tilsammen, saa at den Ene kunde hjælpe den Anden.

Det var af særdeles Vigtighed for det hele Folk, at man opbevarede alle de Kornvarer, man havde tiloverls, og Nødvendigheden af at gjøre det blev mere og mere indlysende med hver Dag. Ligeledes skulde man med Alvor bestræbe sig for, selv at forfærdige alle de Sager, der behøvedes i Territoriet. Det var latterligt, at de Hellige udgav deres Penge for indførte Varer, da de havde alle de Materialier omkring sig, som behøvedes til Fabrikationen af Alt, hvad de behøvede. Han talte om den store Velsignelse, Bomuldsdyrkningen var for hele Samfundet, og bad, at Herren maatte velsigne dem, som arbeide dermed. Han ønskede, at de unge Qvinder skulde gjøre sig skikkede til at kunne hjælpe deres Mænd i deres forskjellige Sysler.

Fishburns Chor sang Psalmen: „Jerusalem, mit herlige Hjem."

Endeel Personer bleve atter valgte til at gaae til Syden.

Ældste Lorenzo Snow holdt en interessant Tale over de forskjellige Punkter, som vare blevne talte over i Conferencen, og han opmuntrede de Hellige til at nære den sande Æresfølelse og til at stride fremad i Alt, hvad der er ærskværdigt, godt og guddommeligt.

Tabernaklets Chor afsang Psalmen: „Serapherneß Lovsang." Sluttet med Bøn af Ældste E. L. Sloan.

Eftermiddag.

Sangchoret fra Spanish Fork afsang Psalmen: „Priser Herren." Bøn af Ældste Joseph F. Smith. Tabernaklets Chor sang Psalmen: „Jerusalem er Herrens."

Ældste John Van Cott talte om Udgydelsen af Herrens Aand over Individer af alle Nationer, naar de annamme Evangeliet. Han fortalte en interessant Begivenhed om en dansk Broder, som havde sagt, da han netop lige kom tilbage fra Herrens Huus, at „Præsident Brigham talte godt Dansk," thi han følte sig overbeviist om, at han havde talt dette Sprog til ham, medens det imidlertid var ham, som var bleven velsignet med Fortolkningsgaven. Broder John Van Cotts Bemærkninger vare heelt igjennem særdeles interessante.

Broder Charles W. Leah afsang Psalmen: „Bjergets Tappre" til Melodien: „Den gamle, faste Eeg" med god Effekt.

Ældste Joseph F. Smith holdt et Foredrag over de almindelige Lærdomspunkter, hvorpaa fulgte en Sang af Fishburns Chor.

Præsident Young sagde, at hvis han havde havt Tid, skulde han have ønsket at tale lidt om huuslige Anliggender, men da Tiden ikke tillod det, vilde han indskrænke sig til at sige, at man fordrede af de unge Søstre, at de skulde iagttage de Raad, som vare blevne givne i Løbet af Conferencen med Hensyn til Huusflid og en for Helbreden velgjørende Levemaade. Han bemærkede endvidere, at ethvert Menneske vilde opnaae den Herlighedens Krone, det gjorde sig værdigt til, medens de, som ikke vare trofaste, forspildte denne Ret. Han hentydede derpaa til de Forandringer, som nu og da havde fundet Sted med Hensyn til de Tolvs Qvorum.

Præsidenten tilraadede Biskopperne indstændigen at arbeide paa at bringe de Raad i Udøvelse, som vare blevne givne med Hensyn til de Fattiges Emigration, og han paalagde dem at gjøre det strax.

Ældste Geo. Q. Cannan anbefalede

Stiftelsen af en Forening for Oprettelsen af Søndagsskoler.

Præsidenten erklærede Conferencen for sluttet til 6te April næstkommende.

Han sluttede med følgende Velsignelse:

Jeg velsigner Eder som et Samfund og som enkelte Individer. Jeg velsigner mine Brødre, de tolv Apostler, i den Herres Jesu Christi Navn, og beder, at hans meest udsøgte Velsignelser maae hvile over dem, over de Halvfjerds og over deres Præsidenter. Jeg velsigner Overpræsterne og de Ældste, og beder, at alle de Velsignelser, som de kunne ønske sig i Retfærdighed, maatte blive dem tildeelte. Jeg velsigner Biskopperne i de forskjellige Distrikter, og Alle, som ere beklædte med det hellige Præstedømme. Jeg velsigner mine Søstre og deres Børn — samt de Sangchor, som have sunget for os. Jeg velsigner Eder som Forældre og Børn, som Brødre og Søstre. Jeg velsigner dette Huus, i hvilket vi have havt saa god Plads, og Alle, som have været tilstede i denne Conference. Jeg føler til at velsigne Josephs Land, vore Arvelodder og Alt, som henhører til Israel, i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Bemærkninger af Præsident D. H. Wells.

i Bowery i Store Saltsøstad den 30te Juni 1867.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Jeg har med Glæde lyttet til Broder Eldredges Bemærkninger. Hans Beretning om de Grunde, der bevægede ham til at annamme Evangeliet, mindede mig stærkt om Josephs Dage og om det Indtryk, Sandheden gjorde paa mig, da jeg hørte den blive forkyndt af Herrens Tjener. Mange af de Grundsætninger, som han fremsatte, vare i Verden; de vare ikke nye, og dog syntes det, som om Menneskenes Børn aldrig havde tænkt paa eller fattet og forstaaet dem; idetmindste havde jeg ikke gjort det. Jeg vidste ikke Noget om Gud min himmelske Fader, eller kjendte Noget til det Forhold, som er mellem ham og Menneskene; ei heller forstod jeg hans Hensigt med at lade dem gjennemgaae den jordiske Prøvestand, førend jeg lærte det af Propheten, og jeg kom snart til at forstaae, at dette for en temmelig stor Deel er Tilfældet med Verden i vore Dage. Jeg havde ikke mere Tro paa, at Joseph Smith var en Prophet, eller at han vidste Noget om Religion, end jeg har paa Gjøglere og Qvaksalvere. Jeg vidste slet ikke Andet om Joseph, end hvad jeg havde hørt om ham af hans Fjender eller læst i Aviserne.

Det var ikke ret langt fra mit Fødested i Staten New York, at dette Værk begyndte. Jeg havde ofte i de religiøse Blade læst om Mirakler, som skulde have været udførte af „Mormonerne,“ og jeg antog, at det Hele blot var Vindmageri, samt at „Mormonerne“ vare Fanatikere og nogle meget daarlige Subjekter. I min Ungdoms Dage var der en Tid, paa hvilken der herskede en stor religiøs Opvækkelse i den Deel af Landet, og jeg kan godt forstaae, at Saadant maatte have en stor Indflydelse paa Joseph. Han var ung, jeg kun en Dreng, og jeg veed,

hvorledes denne Opvækkelse virkede paa Ungdommen i den Egn, hvor jeg boede. Nogle af Prædikanterne pleiede at holde deres lange Forsamlinger hver Dag og Aften, ofte i hele Uger og undertiden endog i en heel Maaned, idet de ved deres Indflydelse samlede de Unge omkring sig, og undertiden gjorde de et enkelt Individ til Gjenstand for deres Bønner og vedbleve at bede for ham, indtil han sagde, at han var bleven omvendt. Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg fattede Modbydelighed derfor og ikke troede paa Noget af det Hele, og med Hensyn til Religionen slog jeg mig til Ro ved saavidt muligt at beflitte mig paa en retskaffen Vandel. Det maatte for Øvrigt gaae med Religionen, som det bedst kunde.

Medens jeg var i en saadan Sindstilstand, blev jeg introduceret til Joseph Smith af Sidney Rigdon, som ved denne Leilighed bemærkede, at det var den Mand, som var saa meget omtalt. Han saae godt ud. Han talte ikke meget til mig, og ei heller jeg til ham. Tiden randt hen, og efter flere Aars Forløb kom jeg tilfældigviis til at boe i Nærheden af ham, og havde ofte Anledning til at høre ham tale, og omendskjøndt jeg i Begyndelsen ikke troede, at han var inspireret, eller at han var Andet end et Menneske med store naturlige Anlæg, erfarede jeg dog snart, at han vidste Mere angaaende Religion og det, der hører Gud til, end noget andet Menneske, som jeg nogensinde forhen havde hørt tale. Jeg læste Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, uden at dog disse Bøger gjorde noget videre Indtryk paa mig. Jeg blev ikke overbeviist om Sandheden formedelst Læsningen af disse Værker, men ved at høre Joseph Smith, og det forekom mig, at han fremsatte Lærdomspunkter, som hverken han eller noget andet Menneske kunde have erholdt paa anden Maade end ved at modtage dem fra al Viisdoms Kilde — fra Herren selv. Jeg opdagede snart, at han ikke, saaledes som Verden ansaae ham for, var en godt belæst og lærd Mand. Men hvorfra kunde han saa have faaet denne Kundskab, der saa langt overgik Alt, hvad jeg nogensinde forhen havde hørt, medmindre den var kommen fra Himmelen? Sandheden begyndte at bane sig Vei til min Forstand og Dømmekraft, og omendskjøndt jeg ikke lod mig forlyde med Noget og ikke annammede Evangeliet, men stod udenfor, gjorde dog de Ord og Grundsætninger, jeg hørte af ham, et dybt Indtryk paa mit Sind.

Jeg havde været en flittig Bibellæser, og havde i min Ungdom lært en heel Deel udenad i Søndagsskolen. Jeg havde ligeledes læst mange religiøse Skrifter, og var temmelig godt bekjendt med de forskjellige Troessamfunds Læresætninger angaaende Saliggjørelsens Plan. Jeg havde undersøgt de orthodoxe Læresystemer, og derved erhvervet mig en nogenlunde Kundskab angaaende samme, og allerede fra min tidlige Barndom troede jeg paa „Treenigheden." Jeg undersøgte de Lærdomspunkter, som forkyndes af Unitarierne, der ikke troe paa „Treenigheden," og ligeledes Universalisternes Lære, og ved den Tid, da jeg traf sammen med Joseph Smith, troede jeg ligesaa meget, om ikke mere, paa Universalismen, som paa noget andet Religionssystem, men var ikke traadt ind i noget Kirkesamfund, da jeg ikke var fuldkommen overbeviist om, hvilket der var det rette. Engang hørte jeg Joseph Smith sige i Nauvoo, at enten „Mormonismen" var sand eller falsk, vare Menneskene ligesaa vel farne uden som med de Ordinancer, der lærtes og udførtes af Nutidens Sekterere. Det var netop det Samme, som jeg troede, omendskjøndt jeg dengang ikke forstod saa Meget med Hensyn til Ordinancerne og

Myndigheden til at forvalte dem, som jeg siden kom til at lære. Om jeg end var seendrægtig til at fatte disse Punkter, følte jeg mig dog overbeviist om, at de vare grundede paa de himmelske Sandheder, thi ved Hjælp af de Nøgler, jeg modtog af Guds Tjenere, fandt jeg Bekræftelse for min Tro i den hellige Skrift, som jeg fra den Tid indtil nu har læst og forstaaet paa en Maade, som jeg aldrig forhen gjorde, og naarsomhelst jeg endog nu undersøger Bibelen, finder jeg Noget, der er nyt for mig, Noget, som jeg aldrig forhen havde fattet eller forstaaet, endskjøndt jeg har været fortrolig med den lige fra min Ungdom.

Da jeg første Gang hørte Joseph Smith prædike om Daab for de Døde og om Maaden, hvorpaa den skulde foregaae, blev jeg høilig forundret over, at Ingen nogensinde havde prædiket derom forhen, da dette Lærdomspunkt er saa tydelig fremstillet i den hellige Skrift. Udførelsen af Ordinancerne ved en Stedfortræder forekom mig da at være Noget, der var lige saa klart som Middagssolen, men forhen havde jeg aldrig tænkt derpaa. Da jeg hørte disse Lærdomsprinciper, jublede jeg af Glæde, og omendskjøndt jeg ikke pleiede at bede meget, bad jeg dog i mit Hjerte, at hvad jeg end ellers maatte komme til at gjøre, jeg dog aldrig maatte komme til at fornegte de Sandheder, som Guds Prophet forkyndte. Dette var min Sjæls inderste Overbeviisning. Endnu var jeg ikke traadt ind i Kirken, og jeg vidste ikke, om jeg nogensinde skulde komme til at gjøre det; jeg var endnu ikke fuldkommen overbeviist. Nogle Sandheder vare fuldkommen tydelige for mig, andre kunde jeg derimod ikke fatte. Han holdt engang en Ligprædiken, ved hvilken Leilighed han talte meget om den evige Dom; dette annammede jeg, og mangen en Gang har jeg siden hørt ham udvikle dette Princip saa tydeligt, at det vilde have været en Synd imod alt Lys og al Kundskab, om jeg havde forkastet det, og derfor opbevarede jeg det i mit Hjerte. Mangen en Gang pleiede han at udvikle Lærdomspunkter uden at henvise til Skriften, medens mit eget Kjendskab til den bragte det ene Skriftsted efter det andet paa mit Sind, og det saadanne Skriftsteder, som netop bekræftede Sandheden af de Lærdomspunkter, han var ifærd med at udvikle.

Naarsomhelst han sagde, at det var et Privilegium, som tilhørte de Sidste-Dages Hellige, at døbes for deres Døde, mindedes jeg Pauli Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde?" (1 Cor. 15, 29.) Og naar han talte om Evangeliets Prædiken for Aanderne i Fængslet, foer det som med Lynets Hurtighed gjennem mit Sind, at Frelseren gjorde det Samme i Mellemtiden mellem hans Død paa Korset og hans Opstandelse. Ligheden gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg ikke kunde faae dette Lærdomspunkt ud af mit Sind, og saaledes mindedes jeg det ene Skriftsted og Beviis efter det andet, som beviste, at de Grundsætninger, han forkyndte, vare sande. Men havde jeg nogensinde tænkt derpaa, og havde den christne Verden gjort det i Løbet af Aarhundreder? Nei, ikke førend Joseph kom frem med disse Sandheder. Uagtet jeg vidste, at Catholikerne blive spottede og latterliggjorte, blot fordi de bede, at deres Døde maatte udfries af Skærsilden, blev dog Læren om Udførelsen af Ordinancerne klar og tydelig for mig, og jeg fandt, at det var Noget, som i og for sig selv var stort og herligt. Jeg sagde, at dersom de, der havde været gjenstridige, kunde blive besøgte af Verdens Frelser, hvormeget rimeligere er det da ikke at antage,

at de skulle blive besøgte, som ikke have været gjenstridige, men ere døde uden Kundskab om Evangeliet? Dette forekom mig at være rimeligt og holdbart, og Principet stadfæstedes af den hellige Skrift, som jeg var bleven lært at troe paa fra min Barndom af. Dengang Apostelen brugte det Udtryk: „Dersom de Døde ikke opreises, hvi døbes I da for de Døde," var han ifærd med at undervise Menigheden i Corinth angaaende Opstandelsen, da Nogle af de Hellige dersteds øiensynlig vare blevne paavirkede af Sadducæerne, som forkastede Læren om de Dødes Opstandelse. Jeg saae snart det Rimelige og Rigtige i disse Apostelens Ord. Jeg havde aldrig forstaaet dem før; jeg kjendte ikke Gud eller hans Søn Jesum Christum, ei heller vidste jeg Noget angaaende det Forhold, vi, hans Børn, staae i til ham. Saadan er Christenhedens Tilstand i vore Dage. Menneskene kjende hverken Gud eller sig selv, ei heller vide de Noget hverken med Hensyn til deres forrige Tilstand eller tilkommende Skjæbne.

Disse Grundsætninger ere komne til os formedelst Aabenbaring til Joseph Smith. Der kan maaskee være dem her, som ikke have annammet denne Lære, og under alle Omstændigheder kan det ikke være til Skade for Nogen, at jeg taler lidt derom, selv ikke for dem, der have annammet samme. Den er uomstødelig og kan bevises med Skriften, men jeg anseer det for unødvendigt at anføre Bibelsteder. Den er fremdeles egnet til at aabne Sindet og til at berede det til at annamme de Grundsætninger, som i vore Dage ere blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse og Ophøielse. Jeg blev formedelst dem overbeviist om, at der var et Værk at udføre, og at den saalænge omtalte Tid til dets Udførelse stundede til. Jeg saae, at det var nødvendigt, thi i Sandhed, det forekom mig, at Menneskene vare forblindede med Hensyn til det, der hører Gud til. Ligesom Jøderne paa Frelserens Tid vare de rige paa tomme Ord og Floskler, holdt lange Bønner og talte meget om religiøse Anliggender, men deres Hjerter vare langt fra Gud. Det Faktum, at nogle iblandt Jøderne negtede Opstandelsen, efterat de havde hørt Frelseren og hans Apostler udvikle dette Lærdomspunkt saa klarligen, er et Beviis paa, at de vare ligesaa uvidende i Henseende til det, der hører Gud til, som Nutidens Christne ere. De læste de hellige Skrifter uden at forstaae dem, — de forvaltede Ordinancerne uden Myndighed, forandrede dem efter Behag og satte ofte deres egne Skikke istedetfor dem, og troede uden Tvivl, at de indførte Forandringer vilde være ligesaa gode, som det Herren havde indstiftet, og paa samme Tid vilde de passe meget bedre til deres Forfængelighed.

Det var paa denne Maade, Vildfarelsen begyndte at indsnige sig i Kirken, og at Menneskene ved deres egne Forstandsgrublerier forandrede de Grundsætninger, som hørte til deres allerhelligste Tro, saaledes som Præsidenten for ikke længe siden udviklede det. Jeg kan let indsee, hvorledes saadanne Grublerier kunde vildlede Menneskene. Lader os overveie det for et Øieblik. Vi sige, at Jesus døde for hele Menneskeslægten, at hans Blod blev udgydt for Alle, men vil dette frelse dem, uden de adlyde Evangeliets Fordringer? Nei, visselig ikke. Nogle sige, at den Lære, at den Ene er bestemt til at blive frelst og den Anden til at blive fordømt, tilintetgjør en saadan Tro. Saadanne Anskuelser ere en Yderlighed. Andre komme frem og sige: „Dersom Menneskenes Frelse er afhængig af deres Gjerninger, hvad Nytte er da Forsoningen til? Thi uagtet hele Forsoningens Kraft kunne Menneskene ikke blive frelste

uden at omvende sig fra det Onde, og hvis de gjøre dette, ville de blive frelste uden Forsoningen."

En saadan Slutning er bedragersk. Jesus døde for at Alle kunde leve. Vi læse i den hellige Skrift: „Ligesom Alle døe i Adam, saaledes skulle og Alle levendegjøres i Christo." Enhver Søn og Datter af Adam kunne blive frelste, dersom de ville leve efter Evangeliet. Frelsen er opnaaelig for ethvert menneskeligt Væsen, fordi Forsoningen er ligesaa gjennemgribende som Faldet. Veien er aaben for Alle, og hvis Menneskene ikke blive frelste, er det deres egen Skyld. Den Forløsningsplan, som blev bestemt af vor himmelske Fader, er tilstrækkelig for hele Menneskeslægten. Han er retfærdig, og vi ville blive fordømte, hvis vi ikke annamme Evangeliet. Vi kunne adlyde dette og blive deelagtige i alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser, eller vi kunne fremture i det Onde og gaae ned til Død og Fordærvelse, om vi ønske det.

Her kommer imidlertid en Anden frem og siger, at det er de guddommelige Egenskaber, som vi tillægge Navnet Gud, og uden disse vilde han ikke være det, han er, og altsaa er det Egenskaberne alene, som udgjør det guddommelige Væsen. Kunne I see, hvor falsk en saadan Beviisførelse er? Hvad er et Princip, uden at det har Noget, gjennem hvilket det kan virke? Det kan sammenlignes med Jernet, saalænge det er sammenblandet med andre Materialier, — det er i denne Tilstand ubrugeligt og duer ikke til Noget. Hvad vilde Egenskaber gavne, hvor ypperlige de end maatte være, naar de vare adskilte fra Væsenet? De vilde ikke være til noget Gavn for Menneskene, medmindre de yttrede sig hos et organiseret Væsen. Naar Føden anvendes ifølge dens naturlige Bestemmelse, styrker den Legemet, men naar den ikke anvendes i dette Øiemed, er den forholdsviis værdiløs. Det Samme er Tilfældet med Vand og andre Slags Drikkevarer; de ere gode til at slukke Tørsten med, naar de anvendes paa den rette Maade, men i modsat Fald ere de kun af ringe Værd. Naar vi ere i Besiddelse af Guds Aand, bliver vor Tørst efter Kundskab tilfredsstillet, og den bliver i os en Kilde, som opvælder til evigt Liv, men dersom vi ikke have Deel i denne Aand, ville vi stedse synke dybere og dybere ned.

Heraf kunne vi see, at Egenskaberne i og for sig selv ikke kunne udrette Noget, men for at de skulle kunne blive til Nytte, maae de være forenede med et Væsen, gjennem hvilket de kunne yttre sig. Dersom jeg er villig til at leve overeensstemmende med gode og sande Grundsætninger, ville de lede mig til Storhed og Ophøielse just paa selvsamme Maade, som Barnet voxer og trives ved nærende Føde, medens det uden at tage Næringsmidler til sig vilde omkomme. Det er ligedan med Hensyn til de aandelige Anliggender. Det er ikke de aandelige Velsignelser i og for sig selv, der kunne lede Menneskene til Storhed og Ophøielse, men det er Individet selv, som annammer og gjør Brug af dem, der kan drage Nytte af dem.

(Fortsættes.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Uenighed i politisk, religiøs og social Henseende.

Fra umindelige Tider af har det været almindeligt, at naar Venner have været isærd med at skilles ad, have de yttret et eller andet Ønske, bedet hverandre om en eller anden Gunstbeviisning, eller de have givet Et eller Andet, der kunde være et værdifuldt Minde om forbigangen eller bestaaende Hengivenhed og Kjærlighed. En saadan Gave eller et saadant Ønske er stedse bleven betragtet som et helligt Minde om Giveren, i Særdeleshed, dersom det har været en Begjæring af en døende, inderlig elsket Ven, ere hverken Midler eller Anstrengelser blevne sparede for at opfylde samme.

Den Største blandt Alle, vor Herre og Frelser Jesus Christus, nærede ogsaa før sin Bortgang et saadant Ønske med Hensyn til dem, der vare blevne ham saa overordenelig kjære, medens han var her i Verden. Han bad for dem, som hans himmelske Fader „havde givet ham af Verden" — for dem, som havde fulgt ham i Gjenfødelsen, under Forfølgelser og de Ugudeliges Had. Omgiven af dem, bad han kort før sin forestaaende Død: „Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du har givet mig." „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig, paadet de Alle maae være Eet, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at og de skulle være Eet i os." Dette og endnu Mere til udtalte vor Forløser som sit sidste Afskedsønske i hans Fornedrelse, og det var gjældende for alle hans Brødrr og Søstre, som enten da troede eller siden skulde komme til at troe paa ham, indtil de sildigste Slægter. Men hvor fjernt er ikke Opfyldelsen heraf og selv endog blot Tanken derom fra Nutidens Christne. Saalangt fra at føle Vægten og Betydningen af disse Følelser, der gjennemkrydsede Frelseren umiddelbart før hans Bortgang, viser deres hele Liv og Færd, at de kun lidet bekymre sig om dette Hovedtræk af Evangeliet: Enighed.

Naar vi betragte de christne Nationer paa Jorden, enten fra det politiske, religiøse eller sociale Synspunkt, see vi allevegne istedetfor en tiltagende Enighed og den deraf følgende Magt og gjensidig Tillid — en stedse mere og mere voxende Uenighed, Splid og Forvirring samt den deraf følgende Aftagen af Indflydelse og Magt, og Mangel paa Tillid mellem Nationer, Kirkesamfund og Individer, hvis Følger ere en total Afmagt til at standse den mere og mere om sig gribende Fordærvelse og til at forhindre de menneskelige Institutioners Udarteise og overhaandtagende Forfald.

Istedetfor at Enighed i politisk Henseende skulde betragtes som et væsentligt og ønskeligt Gode, bliver den anseet som et stort Onde. I de constitutionelle Stater er der Splid mellem Regjeringen og Folkets valgte Repræsentanter, mellem Aristokratiet og Demokratiet, medens disse igjen hver for sig ere adsplittede i forskjellige Partier, der som oftest bekjæmpe hverandre med stor Bitterhed. Omendskjøndt en saadan Splidagtighed kun bidrager til at forsinke og ofte endog til ganske at

hemme Indførelsen af gode Love og gavnlige Indretninger, betragtes den dog som aldeles nødvendig til at bevare Ligevægten mellem Regjeringen og Folkets Repræsentation, og til at forebygge, at Regenten, der næsten i alle christne Lande tillige er Stats-Kirkens Overhoved, „anmasser sig en Magt, som kunde blive farlig for det almene Vel."

Det givne Exempel følges, og den samme Splidagtighed har gjennemtrængt hele Samfundet i de forskjellige Stater. Saaledes finder man den samme Splid iblandt Medlemmerne af de forskjellige Byraad, Borgerrepræsentanter og Communerepræsentationer, mellem dem, der staae i Spidsen for Folkets aandelige Oplysning, mellem Forældre og Børn og mellem Brødre og Søstre indbyrdes, ikke at tale om den personlige Uenighed, som saa ofte opkommer mellem de enkelte Medlemmer i Samfundet, og hvilken ikke sjelden ender med en Forbrydelse og Tabet af Menneskeliv. Følgerne af en saadan Tingenes Tilstand have vi allerede berørt, og ville kun tilføie, at paa Grund af samme er den sande Myndighed hemmet baade for Huusfaderens og Statens Vedkommende; denne har vel Magt til at straffe Lasten, men ikke til at hemme den.

Iagttager Christenheden Frelserens ovenanførte Ord bedre i religiøs end i politisk Henseende? En Artikel, som nylig har staaet i „Times" besvarer i Korthed dette Spørgsmaal. Denne Afhandling omtaler ikke mindre end halvfemsindstyve forskjellige Troesbekjendelser paa de britiske Øer, hvilke Religionssystemer alle ere udsprungne fra den engelske Statskirke eller dens Skud. Gaae vi til Fastlandet, stille Tingene sig ikke meget bedre, og om vi omhyggelig ville betragte Tilstanden i disse nordiske Riger, vilde forhaandenværende Kjendsgjerninger tilstrækkeligt besvare dette Spørgsmaal.

De christne Nationer have gjort Meget for at udsprede Christendommen iblandt de hedenske Nationer og den hellige Skrift iblandt Jordens forskjellige Folkeslag. Udgiveren af den phrenologiske Journal i England skriver i Septembernummeret: „Der gives henimod tusinde forskjellige Religioner i Verden, eller vi skulle snarere sige Nymodens Religionssystemer, og iblandt disse er der over tre hundrede forskjellige Troesbekjendelser iblandt dem, som kalde sig Christne."

Det er vel bekjendt, at de mange Religionssamfund, der have bestræbt sig for at udbrede deres Lære iblandt de hedenske Nationer, ikke troe paa og bruge de samme Ordinancer, eller de udføre dem paa en anden Maade end Andre, medens mange af dem ikke engang tillade deres „christne Brødre og Søstre" at deeltage med dem i Herrens Nadver. Saaledes vise de Verden, at de ere ligesaa langt fra at være Eet med hverandre indbyrdes og Eet med Herren, som de Vantroende ere det.

Hvad Samfundslivet angaaer, er det hjerterystende at betragte og næsten en Umulighed at skildre al den Elendighed og alle de Sorger, der ere Frugterne af den nuværende Tingenes Orden. Istedetfor i Hjemmet at finde de huuslige Dyder og Glæder, som Alle saa inderlig længes efter, gaae Fader og Moder, Søn og Datter andre Steder for at søge den Tilfredshed, de ikke kunne finde hjemme. Mistænksomhed, Skinsyge, Drukkenskab osv. opstaae mellem Forældrene, — Børnene tage Parti, nogle med Faderen og nogle med Moderen, indtil hele Huset kommer i Forvirring, dets Medlemmer kun altfor ofte styrte sig i Lastens Afgrund, og Livet tilsidst bliver en Byrde for dem, som engang saa haabefuldt skuede ind i Fremtiden.

Utroskab mellem Ægtefæller og Ægteskabsstilsmisser gribe om sig i den Grad, at det endog har vakt Bestyrtelse hos de engelske Bladredakteurer. Der skrives saaledes i „Pall Mall Gazette“: „Der synes fortiden at være ikke mindre end 152 Sager angaaende Ægteskabsstilsmisse for Retten. Der er paa Grund af saadanne Sagers voxende Tiltagen blevet foreslaaet at oprette et „Reservefond“ under Navn af „Fond or tilfældige Udgifter ved Ægteskabsstilsmisser.“

Saadan er Tilstanden i alle Samfundsklasser fra de høieste til de laveste, og de Baand, der skulde sammenknytte Menneskene, opløses mere og mere. Forbrydelser af alle Slags gribe om sig i en foruroligende Grad. Vi have et slaaende Exempel herpaa i en Rapport fra Øvrigheden i Liverpool, hvori der berettes, at der i Løbet af Aaret, endende den 30te September, var begaaet 8,876 Forbrydelser. Naar dette blot er for en enkelt Commune, hvad maa der saa ikke skee igjennem hele Lande og Riger! Hvor er den Guds Mand, der lig Daniel, Nathan eller Nehemias kan fremstaae i Herrens Navn og standse denne Fordærvelsens Strøm og forene Menneskene i sand Gudsfrygt? Desværre, de ville ikke lytte til gode Raad og det Budskab, som er sendt fra Himmelen. Hvor religiøse end Menneskene kunne være, saa synes de dog ganske at have forglemt, at Jesus indprentede sine Tilhængere Nødvendigheden af at være Eet indbyrdes og Eet med ham. Den herskende Tilstand er et ufeilbarligt Beviis paa, at de ikke have hans Evangelium iblandt sig. Han har sagt: „Ere I ikke Eet, ere I ikke Mine?“ De christne Nationer ere i en ynkelig Stilling, — de staae alene og ere uden Gud i Verden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 78.)

Legionen er pligtig til at udføre de samme militaire Pligter, som dem, der nu ere bestemte, eller som herefter maatte bestemmes for Statens regulaire Milits, og den skal staae til Borgermesterens Disposition i Haandhævelsen af Stadens og Statens Love og Forordninger — ligesom ogsaa til Gouverneurens Raadighed, naar den behøves til offentligt Forsvar og til at haandhæve Statens eller de Forenede Staters Love, hvorimod den er berettiget til den bestemte Andeel af de offentlige Vaaben. Derhos skal nævnte Legion være fritagen for enhver anden Militairpligt.

§ 26. Staden Nauvoos Beboere ere fritagne for alt Veiarbeide, hvorimod Gadernes, Stræderness og Alleernes Vedligeholdelse paahviler dem, og Enhver iblandt Stadens mandlige Befolkning, der er i en Alder af mellem eet og tyve og halvtredsindstyve Aar, er pligtig til efter behørig Tilsigelse at fremmøde for at forrette saadant Arbeide, dog ikke over tre Dage om Aaret. Enhver, der efter at være behørig tilsagt af Veiinspekteuren, undlader at fremmøde til saadant Arbeide, betaler een Dollar for hver Dag, han har forsømt eller negtet at arbeide.

§ 27. I Tilfælde af, at Vedkommende undlade eller negte at betale den dem idømte Mulkt, har Byraadet Ret til at sætte dem i County- eller Statsfængslet.

§ 28. Denne Forordning erklæres herved at være en offentlig Lov, og skal træde i Kraft den første Mandag i Februar næstkommende.

Wm. L. D. Ewing,
Ordfører
i Repræsentanternes Huus.
S. H. Anderson,
Ordfører i Senatet.

Approberet den 16de Decbr. 1840.
Thos. Carlin.

Staten Illinois's Sekretariat.

Jeg Stephen A. Douglas, Undersekretair, bevidner herved, at Ovenstaaende er en nøiagtig Affkrift af den Lov, som nu er indregistreret og opbevares paa mit Contoir.

Bevidnes med min Underskrift og Statens Segl.

(L. S.)

Springfield, den 8de Decbr. 1840.
S. A. Douglas,
Statssekretair.

Det er følgende Forordning, angaaende den lovgivende Magt, som var tillagt Byraadet i Springfield, der er hentydet til i § 13 af denne Lov, og som følgelig derfor ogsaa kom til at blive gjældende for Staden Nauvoo, nemlig:

Om Byraadets lovgivende Magt.

§ 1. Byraadet har Magt og Myndighed til indenfor Stadens Grændser at udskrive og hæve Skatter af alle saavel faste som rørlige Eiendomme; dog maa den saaledes udskrevne Skat ikke overstige en halv pCt. p. A af Eiendommens antagne Værdi. Ligeledes har det Ret til at inddrive Skatterne paa hvilkensomhelst Maade, der er foreskreven ved Lov, hvilken dog ikke maa være stridende mod de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 2. Byraadet har Ret til under Straf af Mulkt at kræve Caution af de ifølge Loven udnævnte Embedsmænd som Sikkerhed for en retskaffen Udførelse af deres respektive Pligter, ligesom det har Ret til at fordre dem til at aflægge Ed, naar de tiltræde deres respektive Embeder.

§ 3. Det har Ret til at oprette, understøtte og ordne offentlige Skoler og til at laane Penge paa Stadens Credit; dog maae Renterne af de laante Summer ikke overstige 6 pCt. om Aaret, og ei heller maae Renterne af alle de laante Penge overstige Halvdelen af Stadens offentlige Indtægter.

§ 4. Det har Ret til at træffe Foranstaltninger for at forhindre Indførelsen af smitsomme Sygdomme og til i denne Henseende at udgive Quarantainelove.

§ 5. Det har Ret til at fatte Bestemmelse med Hensyn til Afbetalingen af Stadens Gjæld og Udgifter, og til at tage de nødvendige Forholdsregler i saa Henseende.

§ 6. Det har Ret til at oprette Hospitaler og til at træffe de nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til deres Bestyrelse.

§ 7. Det har Ret til at tage saadanne Forholdsregler, som maatte ansees for nødvendige for Indvaanernes Sundhed, til at bestemme, hvad der maa ansees for skadeligt i saa Henseende, og til at fjerne alt Saadant.

§ 8. Det har Ret til at sørge for Stadens Forsyning med Vand, til at lade grave Brønde og til at anbringe Vandposter i Gaderne for at tjene som Slukningsmidler i Ildebrandstilfælde og for at bidrage til Beboernes Beqvemmelighed.

§ 9. Det har Ret til at anlægge, forandre, udvide, forlænge, brolægge og til paa enhver anden Maade at forbedre eller vedligeholde Gader, Stræder og Alleer.

§ 10 Det har Ret til at sørge for Anbringelsen og Istandsættelsen af de nødvendige Broer.

§ 11. Det kan inddele Staden i Distrikter og bestemme Grændserne for samme, og ligeledes kan det oprette nye Distrikter, eftersom Omstændighederne maatte kræve det.

§ 12. Det sørger for Gadernes Oplysning og Opførelsen af de nødvendige Lygtepæle.

§ 13. Det har Myndighed til at oprette, understøtte og have Opsyn med Nattevagter.

§ 14. Det har Ret til at lade opføre Bazarbygninger, oprette Markeder og at anlægge Torve samt til at have Opsyn dermed.

§ 15. Det sørger for Opførelsen af alle de nødvendige Bygninger til Stadens Brug.

§ 16. Det sørger for Indhegningen, Forbedringen og Reguleringen af alle de offentlige Marker, der tilhøre Staden.

§ 17. Det har Ret til at udstede Bevillinger til Auktionsforvaltere, Kjøbmænd, Detailhandlere, Urtekræmmere, Gjæstgivere, Beværtningssteder, Høkere, Bissekræmmere, Handelsmæglere, Pantelaanere og Vexelerere, ligesom det har Ret til at beskatte og ordne disse Haandteringer.

§ 18. Det har Ret til at udstede Bevillinger til Hyrekudske og Vognmænd, samt til at beskatte og ordne Alt, hvad der henhørrr til deres Haandtering, og kan saaledes bestemme en vis Taxt saavel for Personbefordring som for al anden Kjørsel.

§ 19. Det kan give Tilladelse til at fungere som Bybud og kan fastsætte en bestemt Taxt for enhver udført Tjeneste.

§ 20. Det har Ret til at give Tilladelse til Opførelsen af Skuespil og andre Forestillinger og offentlige Forlystelser, og har Overopsynet med samme.

§ 21. Det har Ret til at beskatte, indskrænke, forbyde og ophæve alle Drikke-, Skjænke- og Spillehuse samt Bordeller og alle andre Slags uordentlige Steder.

§ 22. Det ordner Brandvæsenet og er bemyndiget til at oprette fire Brandcompagnier.

§ 23. Det har Overopsynet med Alt, hvad der angaaer Feiervæsenet.

§ 24. Det har Ret til at have Opsigt med alle Oplag af Krudt, Tjære, Beg, Harpix og andre let antændelige Sager.

§ 25. Det har Overopsynet med Gjerder og Hegn mellem de forskjellige Eiendomme paa Stadens Grund.

§ 26. Det har Ret til at justere Maal og Vægt til Brug i Staden, forsaavidt der ikke ved Lov er fattet nogen anden Bestemmelse desangaaende.

§ 27. Det har Overopsynet med Opmaalingen af Tømmer og andre Bygningsmaterialier, ligesom ogsaa med alt Slags Haandværksarbeide.

§ 28. Det har Opsyn med Veiningen af Hø, Kalk og Steenkul, samt med Maalingen af Favnebrænde og andet Brænde, som sælges og forbruges i Staden.

§ 29. Det har Overopsynet med Besigtigelsen af Tobak, Kjød, Flæsk, Meel og Spirituosa.

§ 30. Det har Opsigt med Vægten, Qvaliteten og Prisen paa det Brød, som sælges og forbruges i Staden.

§ 31. Det sørger for Folketællingen i Staden.

§ 32. Det ordner Valget af Stadens Embedsmænd og kan igjen afsætte dem.

§ 33. Det fastsætter Statsembedsmændenes Løn og den Godtgjørelse, som

tilkommer Edsvorne og Vidner for de Tjenester, de maatte gjøre enten ifølge denne eller nogen anden Lov.

§ 34. Det ordner Stadens Politi, paalægger Mulkter for Overtrædelse af Lovene og sørger for Inddrivelsen og Anvendelsen af samme.

§ 35. Byraadet har uindskrænket Magt til inden Stadens Grændser at give Tilladelse til og have Opsyn med Billardspil, eller til at indskrænke eller ganske at negte saavel dette som ethvert andet Slags Spil.

§ 36. Byraadet har Ret til at udgive saadanne Lovbestemmelser, som maatte ansees for nødvendige og hensigtssvarende til at sætte denne Lov i Udøvelse, dog under den Forudsætning, at saadanne Lovbestemmelser ikke ere stridende mod eller uovereensstemmende med de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 37. Begyndelsesordene i Stadens Love skulle være: „Det være forordnet af Byraadet i Staden Springfield."

§ 38. Alle Forordninger, der udgives af Byraadet skulle inden en Maaned efter Udstedelsen publiceres i et af Stadens offentlige Blade, og skulle ikke træde i Kraft, førend de saaledes ere blevne offentliggjorte.

§ 39. Alle Stadens Forordninger kunne forsynes med Byraadets Segl, og naar de ere trykte og publicerede efter denne Corporations Foranstaltning, skulle de uden noget videre Beviis modtages ved alle Domstole som retsgyldige Dokumenter.

John C. Bennet, som havde været vor Befuldmægtigede til at overbringe vort Andragende angaaende Stadens Privilegier, skriver saaledes angaaende Udstedelsen af Loven:

Staden Springfield, den 16de December 1840.

Til Udgiverne af „Times and Seasons." Inkorporationsloven for Staden Nauvoo er netop gaaet igjennem i Revisionsraadet. Den træder i Kraft den første Mandag i Februar førstkommende. Ovennævnte Lov indbefatter ogsaa to Tillægslove, — den ene angaaende „Nauvoo-legionen" og den anden angaaende „Staden Nauvoos Universitet."

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Det Uveir, der har været omtalt i Telegrammer fra Jylland, har, som det lader til, strakt sig over hele denne Landsdeel, og paa flere Steder været meget voldsomt. I „Aalborgposten" for 3die December hedder det: Sneestormen igaar tog efterhaanden mere og mere til og rasede med sjelden Voldsomhed iaftes og inat til henad Morgenstunden; den begyndte med Nordvest, og gik igaar Aftes til Nord, og inat Klokken 12 til Nordvest. Alt saae derfor ogsaa fuldstændig vinterligt ud idag med store Sneedynger rundt omkring i Gaderne." I samme Blad meddeles endvidere, at Hunde- og Abetheatrets Telt paa „Hassings Plads" blæste om, og at Forestillingen paa Theatret maatte tilbagekaldes paa Grund af Veiret. — Fra Randers hedder det i Byens Avis for i Tirsdags: „Igaar Eftermiddags og inat have vi havt en heftig Sneestorm af Nordost, der har bevirket, at

Vandet i Fjorden er steget saa stærkt, at det i de sidste 6 Aar ikke har været høiere." — Ifølge „Aarhuus Stiftstidende" kjørte Jernbanetoget nordfra den 3die om Morgenen fast ved Hoiskov.

Sverrig. Jordskred i Sverrig. I „Posttidningen" for i Fredags hedder det: Nedenfor et af de største Steenbrud ved Husvudsta Steenhuggeri ved Ulfsundsøen indtraf i Tirsdags Klokken 3 om Eftermiddagen et større Jordskred, der, hvis det havde fundet Sted nogle Minuter tidligere, havde kunnet medføre Tabet af flere Menneskeliv. Paa den nedstyrtede Plads, som i Almindelighed kaldes „Jomfrudandsen," var der opført to Landgangsbroer og en Kran, hvorhos der ogsaa fandtes et Oplag af hugne Steen for paakommende Leverance. Qvantiteten af disse Steen, omtrent 3—4000 Fod i Udstrækning, var dog for Dieblikket usædvanlig ringe, og Ulykkestilfældet kunde derfor ikke ansees for at have sin Grund i Overlæsselse, saa meget mindre, som der paa samme Plads sædvanlig havde været opstablet en 10 Gange saa stor Qvantitet. Sex til otte Minuter før Tildragelsen havde der paa den ombandlede Plads været opstillet 57 Straffefanger under Bevogtning af en Underofficeer og tyve Soldater for at hjemforloves fra Arbeidet. Neppe vare disse komne ombord paa de Fartøier, der skulde føre dem hjem, førend Jordmassen i deres Paasyn skred ned i Søen med en saadan Fart, at bl. A. en Pram, der var ladet med 75 Tons bearbeidede Steen blev kastet ind imod den modsatte Bred, men blev med Vandmassen ført tilbage til det ved Jordskredet frembragte tomme Rum, ligesom ogsaa store Ege- og Grantræer førtes med ned i Dybet, hvilket nu ved Kanten af Jordskredet er 11—12 Fod.

I Norrköping har der fundet nogle Uroligheder Sted i Anledning af de høie Kornpriser. Ogsaa fra Vesterbotten meldes der om tumultuariske Optrin, der have fundet Sted i Nærheden af Skelefteå. Der havde saaledes en Aften i Omegnen af Byen samlet sig henved et hundrede Personer af Almuen, som under stærk Ophidselse truede med selv at ville bestemme Kornpriserne og at ville tiltvinge sig Korn paa Kredit hos de større Handlende i Byen. Ifølge en Beretning i „Umeåbladet" svævede man i en ikke ringe Uro i Skelefteå, efterat de fra Byen udsendte Speidere vare blevne modtagne med Steenkast af Urostifterne. Man tilstængede Dørene og patrouillerede bevæbnet med Geværer, Pistoler og Oxer; men heldigviis lykkedes det Byens Øvrighed at faae de Ildesindede til at gaae hjem uden at iværksætte deres Trusler.

England. Af de fem Feniere, der vare dømte til Døden for at have ombragt en Politibetjent under en Kamp for at befrie to af deres arresterede Chefer, vare de to blevne benaadede, men de tre bleve den 23de November henrettede i Salford, en Arbeiderby, som er adskilt fra Manchester ved den lille Flod Irwell, som et Blad for dens sorte Vands Skyld giver Navn af Styx. Der har paa flere Steder været Uroligheder i Anledning af Henrettelsen.

Preussen. I den preussiske Provinds Preussen hersker der for Tiden, paa Grund af Misvæxt og Dyrtid, en Nød, der efter Beretningerne fra Königsberg at dømme ikke synes at være meget ringere end Nøden i det svenske Norrland. I Netz-Distriktet er der udbrudt Hunger-Typhus, som daglig bortriver en Mængde Mennesker.

Italien. Vesuv er blevet uroligt. Den 14de f. M. begyndte Bjerget at udslynge gløbende Stene og Lavamasser. En Meddeler, der selv har besteget den ene Side af Vesuv, beretter, at Vulcanens Virksomhed har været i Tiltagende fra den 17de til den 20de f. M., og at der har aabnet sig et nyt Krater, 70 Fod i Gjennemsnit, hvoraf der med faa Sekunders Mellemrum slyngedes Stene iveiret til 1000 Fods Høide. Flammer og Røg og underjordisk Rullen ledsagede Eruptionen. Det var umuligt at nærme sig Kraterets Rand, da Heden var saa overordentlig stor; Lavastrømmen havde en Brede af ca. 20 Fod. Seet fra Neapel frembød det ildsprudende Bjerg et overordentlig imponerende og smukt Skue. Skyerne omkring Vesuv vare farvede i det dybeste Mørkerødt; de opslyngede og nedfaldende Stene saae ud som Myriader af Stjerner, der atter sank ned paa Bjergets Top, hvis Fod var indhyllet i Mørke. — Vesuv har været roligt siden Decbr. 1861.

Vestindien. Ifølge Telegram fra London synes Orkanen den 29de October at have hjemsøgt Øen Portorico endnu værre end dens Lidelsesfæller St. Thomas, St. Jan og Tortola. Det hedder, at næsten 4,000 Huse paa Øen ere stærkt beskadigede, at dette Aars Sukkerhøst er fuldstændig ødelagt, og at Tabene i det Hele taget ere uberegnelige.

Et andet Telegram meddeler: Paa St. Thomas og omliggende Øer har der den 19de November fundet heftige Jordstød med vulkanske Udbrud Sted, som have medført Tab af mange Menneskeliv og Beskadigelsen af 4 Skibe.

Ostindien. Overlandsposten har bragt den Efterretning, at der paa Manila har fundet en stor Oversvømmelse Sted, der har medført Tabet af mange Menneskeliv.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.